VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2011. gada 24. martā *

Lieta T-382/06

Tomkins plc, Londona (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv T. Soumss [*T. Soames*], S. Džordans [*S. Jordan*], *solicitors*, un Dž. Džošua [*J. Joshua*], *barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv A. Neijenhaiss [*A. Nijenhuis*] un V. Botka [*V. Bottka*], pārstāvji, kuriem palīdz S. Kinsella [*S. Kinsella*] un K. Dalī [*K. Daly*], *solicitors*,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2006. gada 20. septembra Lēmumu C(2006) 4180 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta

* Tiesvedības valoda — angļu.

Nr. COMP/F-1/38.121 — Fitingi [Savienotājelementi]), kā arī, pakārtoti, prasību samazināt minētajā lēmumā prasītājai uzliktā naudas soda apmēru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

apspriedes laikā šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] (referents) un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

1 Ar 2006. gada 20. septembra Lēmumu C(2006) 4180 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta Nr. COMP/F-1/38.121 — Fitingi [Savienotājelementi]) (kopsavilkums — OV 2007, L 283, 63. lpp.; turpmāk

tekstā — "apstrīdētais lēmums") Eiropas Kopienu Komisija ir konstatējusi, ka vairāki uzņēmumi ir pārkāpuši EKL 81. panta 1. punktu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) 53. pantu, dažādos periodos laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 2004. gada 1. aprīlim piedaloties vienotā, kompleksā un turpinātā Kopienu konkurences tiesību normu pārkāpumā, kas izpaudās kā pret konkurenci vērstu nolīgumu un saskaņotu darbību kopums vara un vara sakausējumu savienotājelementu tirgū EEZ teritorijā. Pārkāpuma elementi bija cenu noteikšana, vienošanās par cenu sarakstiem, atlaidēm un atmaksājumiem un par cenu paaugstināšanas mehānismiem, valsts tirgu un klientu sadale un citas komerciālās informācijas apmaiņa, kā arī piedalīšanās regulārās sanāksmēs un citu kontaktu uzturēšana nolūkā atvieglot pārkāpuma izdarīšanu.

2 Prasītāja *Tomkins Plc* un tās meitas sabiedrība faktisko apstākļu laikā *Pegler Ltd* (agrāk — *The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd*) ir vienas no apstrīdētā lēmuma adresātiem.

3 Prasītājai laikā no 1986. gada 17. jūnija līdz 2004. gada 31. janvārim piederēja 100 % no *Pegler*, kas ražo vara savienotājelementus, pamatkapitāla. 2004. gada 1. februārī *Pegler* tika pārdota tās vadošajam personālam. 2005. gada 26. augustā *Pegler Holdings Ltd* un *Pegler* nopirka sabiedrība *Aalberts Industries NV*, kas ir viena no apstrīdētā lēmuma adresātiem.

4 2001. gada 9. janvārī *Mueller Industries Inc.*, kas ir cita vara savienotājelementu ražotāja, informēja Komisiju par aizliegto vienošanos savienotājelementu nozarē un citās saistītajās nozarēs vara cauruļu tirgū un par savu vēlmi sadarboties atbilstoši Komisijas Paziņojumam par naudas sodu neuzlikšanu vai to apmēra samazināšanu lietās, kas skar aizliegtas vienošanās (OV 1996, C 207, 4. lpp.; turpmāk tekstā — "1996. gada paziņojums par sadarbību") (apstrīdētā lēmuma preambulas 114. apsvērums).

5 Izmeklēšanas, kas attiecas uz vara caurulēm un savienotājelementiem, ietvaros Komisija 2001. gada 22. un 23. martā saskaņā ar Padomes 1962. gada 6. februāra Pirmās regulas Nr. 17 par [EKL 81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.) 14. panta 3. punktu veica iepriekš neizziņotas pārbaudes vairāku uzņēmumu telpās (apstrīdētā lēmuma preambulas 119. apsvērums).

6 Pēc šīm pirmajām pārbaudēm Komisija 2001. gada aprīlī sadalīja savu izmeklēšanu attiecībā uz vara caurulēm trijās atsevišķās procedūrās, proti, procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/E-1/38.069 (Vara santehnikas caurules), procedūrā attiecībā uz lietu procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/F-1/38.121 (Savienotājelementi) un procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/E-1/38.240 (Rūpnieciskās caurules) (apstrīdētā lēmuma preambulas 120. apsvērums).

7 2001. gada 24. un 25. aprīlī Komisija veica citas neizziņotas pārbaudes *Delta plc* — sabiedrības, kas vadīja starptautisku inženierijas uzņēmumu grupu, kuras nodaļā "Inženierija" ietilpa vairāki savienotājelementu ražotāji — telpās. Šīs pārbaudes attiecās vienīgi uz savienotājelementiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 121. apsvērums).

8 Kopš 2002. gada februāra/marta Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 17 11. pantu un pēc tam saskaņā ar Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 18. pantu nosūtīja attiecīgajām pusēm vairākus informācijas pieprasījumus (apstrīdētā lēmuma preambulas 122. apsvērums).

9 2003. gada septembrī *IMI plc* iesniedza lūgumu piemērot tai 1996. gada paziņojumu par sadarbību. Minētajam lūgumam sekoja *Delta* grupas lūgums (2004. gada marts) un *FRA.BO SpA* lūgums (2004. gada jūlijs). Pēdējo lūgumu piemērot iecietības režīmu 2005. gada maijā iesniedza *Advanced Fluid Connections plc* (apstrīdētā lēmuma preambulas 115.–118. apsvērums).

10 2005. gada 22. septembrī Komisija lietas Nr. COMP/F-1/38.121 (Savienotājelementi) ietvaros uzsāka pārkāpumu izmeklēšanas procedūru un pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kas tostarp tika paziņots prasītājai (apstrīdētā lēmuma preambulas 123. un 124. apsvērums).

11 2006. gada 20. septembrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu.

12 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā Komisija konstatēja, ka laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 2001. gada 22. martam prasītāja un tās meitas sabiedrība *Pegler* bija pārkāpušas EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta noteikumus.

13 Par šo pārkāpumu Komisija apstrīdētā lēmuma 2. panta h) punktā ir uzlikusi prasītājai solidāri ar *Pegler* naudas sodu EUR 5,25 miljonu apmērā.

14 Lai noteiktu katram uzņēmumam uzliktā naudas soda apmēru, Komisija apstrīdētajā lēmumā ir piemērojusi metodi, kas paredzēta Pamatnostādnēs sodanaudas [naudas soda] noteikšanai, piemērojot Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un [EOTKL] 65. panta 5. punktu (OV 1998, C 9, 3. lpp.).

15 Vispirms, attiecībā uz naudas soda sākumsummas noteikšanu atkarībā no pārkāpuma smaguma Komisija ir kvalificējusi pārkāpumu kā sevišķi smagu tā rakstura un ģeogrāfiskā apmēra dēļ (apstrīdētā lēmuma preambulas 755. apsvērums).

16 Turpinājumā, uzskatot, ka pastāv būtiskas atšķirības starp attiecīgajiem uzņēmumiem, Komisija ir piemērojusi atšķirīgu attieksmi, šajā ziņā pamatojoties uz to relatīvo nozīmi konkrētajā tirgū, kas nosakāma pēc to tirgus daļām. Uz šī pamata tā ir iedalījusi attiecīgos uzņēmumus sešās kategorijās (apstrīdētā lēmuma preambulas 758. apsvērums).

17 Prasītāja tika klasificēta sestajā kategorijā, kurai naudas soda sākumsumma ir noteikta EUR 2 miljonu apmērā (apstrīdētā lēmuma preambulas 765. apsvērums).

18 Ņemot vērā prasītājas kopējo apgrozījumu, kas 2005. gadā, proti, gadā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, sasniedzis EUR 4635 miljonus, Komisija preventīvas iedarbības nodrošināšanai ir piemērojusi reizināšanas koeficientu 1,25 un tādējādi prasītājai noteiktā palielinātā sākumsumma sasniedza EUR 2,5 miljonus (apstrīdētā lēmuma preambulas 771.–773. apsvērums).

19 Prasītājas dalības pārkāpumā ilguma (divpadsmit gadi un divi mēneši) dēļ Komisija ir palielinājusi naudas sodu par 110 %, proti, 5 % gadā par pirmajiem diviem gadiem un 10 % gadā par katru pilnu gadu, sākot no 1991. gada 31. janvāra, par pārējiem desmit gadiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 775. apsvērums), un līdz ar to galīgā naudas soda summa sasniedza EUR 5,25 miljonus.

20 Komisija nav konstatējusi nevienu prasītājas atbildību pastiprinošu vai mīkstinošu apstākli.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

21 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2006. gada 15. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.

22 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

23 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2009. gada 22. decembrī, prasītāja paziņoja, ka atsakās no prasības pieteikumā norādītā pirmā, otrā un trešā prasības pamata, kas visi ir saistīti ar jautājumu par mātes sabiedrības vainojamību meitas sabiedrības pārkāpjošajā rīcībā, kā arī no ceturtā prasības pamata pirmās daļas saistībā ar kļūdu vērtējumā, kas skar naudas soda apmēra palielināšanu preventīvas iedarbības nodrošināšanai. Tā norādīja arī, ka tai nešķiet nepieciešams noturēt tiesas sēdi un ka Vispārējā tiesa var izlemt lietu rakstveida procesā. Ar 2010. gada 19. janvāra vēstuli Komisija norādīja, ka tā paļaujas uz Vispārējās tiesas viedokli jautājumā par tiesas sēdes organizēšanas lietderību izskatāmajā lietā.

24 2010. gada 22. janvārī Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma pabeigt mutvārdu procesu, nenoturot tiesas sēdi.

25 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kas attiecas uz *Pegler* dalības pārkāpumā ilgumu;

— samazināt naudas soda, kas tai noteikts solidāri ar *Pegler*, apmēru;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

27 Tā kā prasītāja ir daļēji atteikusies no savas prasības, tā izvirza vienu vienīgu pamatu, apgalvojot, ka ir pieļauta kļūda, nosakot *Pegler* dalības pārkāpumā ilgumu.

Lietas dalībnieku argumenti

28 Prasītāja norāda, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka *Pegler* ir piedalījusies aizliegtās vienošanās īstenošanā ilgākā periodā nekā tas, ko ļauj konstatēt lietā esošie pierādījumi. Attiecīgi, tai kopīgi ar *Pegler* solidāri uzliktā naudas soda apmērs esot lielāks, nekā tai būtu bijis jāuzliek.

29 Pirmkārt, Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot par *Pegler* piedalīšanās pārkāpumā sākuma datumu 1988. gada 31. decembri. Kā to atzīstot pati Komisija, šis secinājums balstās uz ziņojumu bez datuma, kas iegūts no *Delta* un kurā esot norādīts, ka *Pegler* ir piedalījusies pārkāpumā aptuveni 1988. gada beigās. Prasītāja uzskata, ka lietas materiālos nav nekādu pierādījumu par *Pegler* iespējamo dalību apstrīdētās aizliegtās vienošanās īstenošanā pirms 1989. gada 7. februāra, kas ir laika ziņā vistālākais datums, kopš kura ar pietiekamu pārliecības pakāpi esot iespējams identificēt šīs sabiedrības prettiesiskās rīcības sākumu.

30 Otrkārt, Komisija esot arī pieļāvusi kļūdu attiecībā uz datumu, kurā *Pegler* izbeidza dalību pārkāpumā. Turklāt lietas materiālos esošie pierādījumi liecinot, ka šīs dalības izbeigšanas datums esot nevis 2001. gada 22. marts, bet drīzāk 2000. gada 3. maijs, vienīgais datums, ko apstiprina reāli pierādījumi un kas atbilst aizliegtās vienošanās sanāksmei, kurā piedalījās *Pegler*.

31 Prasītāja no tā secina, ka attiecībā uz to norādītais pārkāpuma periods būtu samazināms tieši par gadu tādējādi, ka pārskatītais laikposms ilga no 1989. gada 7. februāra līdz 2000. gada 3. maijam.

32 Komisija uzskata, ka tā ir iesniegusi pietiekamus pierādījumus, kas apstiprina *Pegler* dalību aizliegtās vienošanās īstenošanā periodā no 1988. gada 31. decembra līdz 2001. gada martam, kad tā veica neizziņotas pārbaudes.

33 Attiecībā uz pārkāpuma sākuma datumu Komisija atsaucas uz iekšējām piezīmēm, kas izņemtas neizziņotas pārbaudes laikā *Delta* telpās, datētas ar 1989. gada 3. janvāri un izklāstītas apstrīdētā lēmuma preambulas 183. apsvērumā. Šīs piezīmes skaidri pierādot, ka apstrīdētā aizliegtā vienošanās pastāvēja jau pirms 1989. gada 3. janvāra un ka *Pegler* bija tajā iesaistījusies pirms šī datuma.

34 Attiecībā uz datumu, kurā *Pegler* izbeidza dalību aizliegtās vienošanās īstenošanā, Komisija atsaucas uz apstrīdētā lēmuma preambulas 702. un 721. apsvērumu, kuros tā jau ir izanalizējusi līdzīgus prasītājas argumentus, kas izvirzīti atbildē uz paziņojumu par iebildumiem.

Vispārējās tiesas vērtējums

35 Komisija apstrīdētajā lēmumā ir atzinusi prasītāju, kurai laikā no 1986. gada 17. jūnija līdz 2004. gada 31. janvārim piederēja 100 % *Pegler* pamatkapitāla, par vainojamu *Pegler* pārkāpjošajā rīcībā un noteica tai solidāru atbildību par tās meitas sabiedrībai uzliktā naudas soda samaksu. Šī vainojamības atzīšana ir pamatota ar prasītājas izšķirošās ietekmes īstenošanu attiecībā uz *Pegler* pārkāpuma laikā.

36 Ir skaidrs, ka prasītājas meitas sabiedrība ir piedalījusies apstrīdētās aizliegtās vienošanās īstenošanā. Prasītāja apstrīd tikai minētās dalības aizliegtās vienošanās īstenošanā sākuma datumu un beigu datumu, kādus tos ir norādījusi Komisija apstrīdētajā lēmumā. Apstāklis, ka prasītāja ir atteikusies no prasības pirmā, otrā un trešā pamata, nozīmē, ka tā neapstrīd, ka ir atzīstama tās atbildība par savas meitas sabiedrības pārkāpjošo rīcību.

37 Līdz ar to ir jānorāda, ka *Pegler* dalības pārkāpumā ilgums ir izšķirošs attiecībā uz prasītājas atbildības apmēru.

38 Ir jāatgādina, ka prasītāja nav atzīta par atbildīgu par konkrēto aizliegto vienošanos tādēļ, ka būtu tieši piedalījusies tās īstenošanā. Tā ir atzīta par atbildīgu pārkāpumā

vienīgi kā mātes sabiedrība, ņemot vērā *Pegler* dalību aizliegtās vienošanās īstenošanā. Tādēļ tās atbildība nevar pārsniegt *Pegler* atbildību.

39 Ar šodien pasludināto spriedumu lietā T-386/06 Vispārējā tiesa atcēla apstrīdētā lēmuma 1. pantu daļā, kurā Komisija ir konstatējusi *Pegler* dalību konkrētās aizliegtās vienošanās īstenošanā periodā no 1988. gada 31. decembra līdz 1993. gada 29. oktobrim. Savos procesuālajos rakstos prasītāja ir tieši apstrīdējusi *Pegler* dalību pārkāpumā vienīgi par periodu pirms 1989. gada 7. februāra. Tādēļ ir jāizvērtē sekas, ko šāda atcelšana rada prasītājai.

40 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tā kā Eiropas Savienības tiesa nevar lemt *ultra petita* (pārsniedzot prasījuma robežas) (Tiesas 1962. gada 14. decembra spriedums apvienotajās lietās 46/59 un 47/59 *Meroni*/Augstā iestāde, *Recueil*, 783. un 801. lpp., un 1972. gada 28. jūnija spriedums lietā 37/71 *Jamet*/Komisija, *Recueil*, 483. lpp., 12. punkts), tās pasludinātā [tiesību akta] atcelšana nevar pārsniegt to, ko ir lūdzis prasītājs (Tiesas 1999. gada 14. septembra spriedums lietā C-310/97 P Komisija/*AssiDomän Kraft Products* u.c., *Recueil*, I-5363. lpp., 52. punkts).

41 Turklāt, ja lēmuma adresāts nolemj celt prasību par tiesību akta atcelšanu, Savienības tiesa lemj vienīgi par uz šo adresātu attiecināmiem lēmuma elementiem. Savukārt elementi, kas attiecas uz pārējiem adresātiem un kas nav tikuši apstrīdēti, neietilpst Savienības tiesas izlemjamā strīda priekšmetā (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*AssiDomän Kraft Products* u.c. 53. punkts).

42 Tomēr izskatāmajā lietā, neraugoties uz iepriekš minēto judikatūru un tostarp iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*AssiDomän Kraft Products* u.c., ir jānorāda, ka no konkurences tiesību viedokļa prasītāja bija viena vienība ar savu meitas sabiedrību, kura daļēji ir guvusi labumu no prasības, kas celta lietā T-386/06. Tātad tas, ka Komisija ir atzinusi prasītājas vainojamību, nozīmē, ka prasītājai ir jāgūst labums no daļējas apstrīdētā lēmuma atcelšanas minētajā lietā. Prasītāja ir cēlusi prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu un ir norādījusi, ka, ja apstrīdētais lēmums būtu jāatceļ

attiecībā uz *Pegler*, tas esot jāatceļ arī daļā attiecībā uz prasītāju. Turklāt prasītāja izvirza vienu vienīgu pamatu, apstrīdot *Pegler* piedalīšanās pārkāpumā ilgumu un lūdzot atcelt apstrīdēto lēmumu šajā daļā.

43 Šis prasījums turklāt ir saderīgs ar to, ka prasītājai un *Pegler* ir solidāri piespriests maksāt naudas sodu, kas tām ir uzlikts apstrīdētā lēmuma 2. panta h) punktā, un atbilst lūgumam samazināt naudas soda apmēru, ko prasītāja ir izteikusi šajā lietā.

44 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa, izlemjot prasību par tiesību akta atcelšanu, ko atsevišķi cēlusi mātes sabiedrība un tās meitas sabiedrība, nepārsniedz prasījuma robežas, ja tā ņem vērā meitas sabiedrības celtās prasības iznākumu tādēļ, ka mātes sabiedrības celtajai prasībai ir tāds pats priekšmets.

45 Visbeidzot ir jānorāda, ka izskatāmās lietas apstākļos mātes sabiedrības un tās meitas sabiedrības solidārā atbildība par tām uzliktā naudas soda samaksu rada tām īpašu situāciju, kurā apstrīdētā lēmuma atcelšana vai grozīšana izraisa sekas mātes sabiedrībai, kura atzīta par vainojamu tās meitas sabiedrības pārkāpjošajā rīcībā. Ja nebūtu meitas sabiedrības pārkāpjošās rīcības, mātes sabiedrība netiktu atzīta par vainojamu minētajā tās meitas sabiedrības rīcībā, kā arī netiktu noteikta mātes sabiedrības solidārā atbildība ar tās meitas sabiedrību par naudas soda samaksu.

46 Attiecīgi, tā kā prasītājas atbildība ir cieši saistīta ar *Pegler* atbildību, ir jāatceļ apstrīdētais lēmums daļā attiecībā uz prasītājas dalības pārkāpumā sākumu un līdz ar to jāsamazina tai uzliktā naudas soda apmērs.

47 Attiecībā uz *Pegler* dalības aizliegtās vienošanās īstenošanā izbeigšanas datumu prasītāja uzskata, ka pēdējais pierādījums, kas ļauj izveidot saikni starp *Pegler* un aizliegto vienošanos, ir pierādījums attiecībā uz 2000. gada 3. maija sanāksmi, kurā ir piedalījusies *Pegler*, kas nozīmējot, ka būtu jāņem vērā šis datums, nevis 2001. gada 22. marts, kas ir datums, kurā Komisija ir veikusi neizziņotas pārbaudes. Šajā ziņā no apstrīdētā lēmuma preambulas 716. apsvēruma izriet, ka, lai gan pierādījuma par pēdējo pret konkurenci vērsto pasākumu, kurā *Pegler* ir piedalījusies, datums ir 2000. gada 14. augusts, Komisija ir uzskatījusi par pamatotu norādīt 2001. gada 22. martu kā *Pegler* dalības pārkāpumā izbeigšanas datumu, ņemot vērā faktu, ka tā bija piedalījusies aizliegtās vienošanās īstenošanā no sākuma, ka tā bija regulāri piedalījusies pasākumos un to īstenošanā un ka tā nebija atklāti norobežojusies no pasākumiem periodā no 2000. gada 14. augusta pasākuma līdz neizziņotajām pārbaudēm 2001. gada martā.

48 Šis secinājums ir jāapstiprina. Faktam, ka *Pegler* nav piedalījusies nevienā sanāksmē periodā, kas, saskaņā ar prasītājas apgalvoto, ilga no 2000. gada 3. maija līdz 2001. gada 22. martam vai, saskaņā ar Komisijas apgalvoto, no 2000. gada 14. augusta līdz 2001. gada 22. martam, nav nozīmes izskatāmajā lietā.

49 Vispirms ir jāatgādina, ka Komisijai ir jāpierāda katra dalībnieka dalības aizliegtās vienošanās īstenošanā ilgums, kas nozīmē, ka ir zināms šīs dalības sākuma un beigu datums. Tāpat ir jānorāda, ka periods starp pēdējo sanāksmi, kurā *Pegler* ir piedalījusies, un datumu, kurš tiek norādīts kā aizliegtās vienošanās izbeigšanas datums, ir pietiekami garš, lai būtu pamats izvērtēt, vai Komisija ir pietiekami izpildījusi tai noteikto pierādīšanas pienākumu.

50 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītājas apgalvojums par kontaktu neesamību pēc 2000. gada 3. maija vai, kā apgalvo Komisija, pēc 2000. gada 14. augusta varētu liecināt, ka *Pegler* bija izstājusies no aizliegtās vienošanās.

51 Tomēr, ņemot vērā konkrētās aizliegtās vienošanās īpatnības, ko raksturo daudzpusējie kontakti, kas parasti notikuši Eiropas mēroga līmenī, divpusējie kontakti, kas parasti notikuši valsts vai reģionālajā līmenī ar regularitāti vismaz vienu vai divas reizes gadā, un *ad hoc* kontakti, pārtraukums laikā starp pēdējo kontaktu un aizliegtās vienošanās izbeigšanas datumu ir pārāk īss, lai Komisija būtu varējusi secināt, ka *Pegler* starplaikā bija izstājusies no aizliegtās vienošanās.

52 Faktu, ka *Pegler* nav piedalījusies vienā vai divās sanāksmēs, kas esot notikušas pēc tās pēdējās dalības sanāksmē aizliegtās vienošanās ietvaros, pārējie aizliegtās vienošanās dalībnieki nevarēja interpretēt kā *Pegler* norobežošanos no aizliegtās vienošanās darbībām, ņemot vērā, ka nebija izņēmuma gadījums, ka aizliegtās vienošanās dalībnieks nepiedalās sistemātiski katrā sanāksmē.

53 Līdz ar to, tā kā nav pierādījuma vai norādes, ko var interpretēt kā *Pegler* deklarētu gribu norobežoties no 2000. gada 10. jūnijā noslēgtā nolīguma mērķa, kas bija vērsts uz cenu paaugstināšanu no 2000. gada 14. augusta, Komisija varēja uzskatīt, ka tās rīcībā ir pietiekami pierādījumi attiecībā uz *Pegler* dalības turpināšanu aizliegtās vienošanās īstenošanā līdz datumam, kuru Komisija uzskatīja par aizliegtās vienošanās izbeigšanas datumu, proti, līdz tās veiktajām neizziņotajām pārbaudēm (šajā ziņā skat. Tiesas 2009. gada 19. marta spriedumu lietā C-510/06 P *Archer Daniels Midland*/Komisija, Krājums, I-1843. lpp., 118.–120. punkts un tajos minētā judikatūra, un Pirmās instances tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-99/04 *AC-Treuhand*/Komisija, Krājums, II-1501. lpp., 134. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētā lēmuma 1. pants ir jāatceļ daļā, kurā Komisija ir konstatējusi prasītājai pārmesto pārkāpumu attiecībā uz periodu pirms 1993. gada 29. oktobra.

55 Tādējādi ir jāgroza apstrīdētais lēmums daļā, kurā naudas soda sākumsummai ir piemērots palielinājums par 110 % līdzdalības pārkāpumā ilguma dēļ. Ņemot vērā, ka *Pegler* dalības ilgums pārkāpumā un attiecīgi prasītājas kā mātes sabiedrības, kas atzīta par atbildīgu par savas meitas sabiedrības darbībām, līdzdalības ilgums pārkāpumā ir septiņi gadi un pieci mēneši (nevis apstrīdētajā lēmumā norādītie divpadsmit gadi un divi mēneši), naudas soda sākumsumma ir jāpalielina par 70 % (nevis par 110 %).

56 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir palielinājusi sākotnējo sākumsummu, piemērojot reizināšanas koeficientu 1,25 preventīvās iedarbības nodrošināšanai. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa lietā T-386/06, kas ir pamatā iepriekš minētajam šīsdienas spriedumam lietā *Pegler*/Komisija, ir uzskatījusi, ka Komisija kļūdaini piemēroja šo reizināšanas koeficientu, jo Komisija bija kļūdījusies, piemērojot 1998. gada pamatnostādnēs paredzētos kritērijus naudas soda noteikšanai (skat. iepriekš 14. punktu).

57 Tādējādi Komisijai atbilstoši LESD 266. pantam ir jānosaka sekas, kas izriet no šīs kļūdas un solidārās atbildības par naudas soda samaksu noteikšanas prasītājai. Kā tas ir konstatēts iepriekš 38. punktā, izskatāmās lietas apstākļos prasītājas atbildība nevar pārsniegt *Pegler* atbildību.

58 Tā kā prasītāja ir atteikusies no prasības pamata saistībā ar kļūdu vērtējumā attiecībā uz naudas soda sākumsummas palielināšanu preventīvās iedarbības nodrošināšanai (skat. iepriekš 23. punktu), Vispārējā tiesa nevar lemt šajā jautājumā, nepārsniedzot strīda robežas, kuras ir definējuši lietas dalībnieki izskatāmajā lietā.

59 Līdz ar to izskatāmās lietas ietvaros [naudas soda] sākumsumma tiek saglabāta EUR 2,5 miljonu apmērā. Šī summa, palielinot to par 70 %, veido naudas sodu EUR 4,25 miljonu apmērā.

60 Pārējā daļā prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

61 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

62 Izskatāmajā lietā prasītājas prasījumi ir atzīti par daļēji pamatotiem. Tomēr prasītāja ir atteikusies no atsevišķiem prasības pamatiem (skat. iepriekš 23. punktu) vēlākā tiesvedības stadijā, proti, pēc rakstveida procesa pabeigšanas. Tādēļ Vispārējā tiesa uzskata, ka izskatāmās lietas apstākļi tiks pienācīgi novērtēti, nospriežot, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2006. gada 20. septembra Lēmuma C(2006) 4180 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta

Nr. COMP/F-1/38.121 — Fitingi [Savienotājelementi]) 1. pantu daļā, kurā attiecībā uz *Tomkins plc* ir norādīts periods no 1988. gada 31. decembra līdz 1993. gada 29. oktobrim;

2) Komisijas Lēmuma C(2006) 4180 2. panta h) punktā *Tomkins* uzliktais naudas sods tiek noteikts EUR 4,25 miljonu apmērā, no kuriem EUR 3,4 miljoni ir maksājami solidāri ar *Pegler Ltd*;

3) pārējā daļā prasību noraidīt;

4) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 24. martā.

[Paraksti]